

"U mag toch graag in het Franse taalgebied verblijven? Ja."

U heeft eens gezegd dat iedere kunstenaar van enig belang uit een conflictsituatie werkt.

Bij mij is dat het conflict tussen een romanties karakter dat botst met de bittere werkelijkheid, maar ik laat mij niet onder spitten, door nie mand. Voor wie goed om zich heen kijkt heeft romantiek helaas geen enkel bestaansrecht.

Voelt u zich dan niet een displaced person? Ook geografisch, door uw zelfverkozen ballingschap in de Bourgogne?

Niet echt. Sommige twintigste-eeuwse zaken in Nederland, daar ben ik namelijk zwaar op tegen. Laatst hadden we het over housemuziek met wat jonge mensen. Nou ja, herrie, verdovende middelen, geconsumeerd door veneriese wijven met groen haar, clamydia, gonorrhoe en zilveren ringen door hun neus, wenkbrauwen, tepels, clitoris, schaamlippen en tong, dat wordt je dan allemaal voorgeschoteld onder het eten, je krijgt toch al hoofdpijn bij het idee, braakneigingen en een rare blauw metalen smaak in je mond als je aan 't beffen denkt van zo'n zieke juffrouw met een ijzerwaren fabriek tussen haar dijtes!

Daar kun je je tong lelijk aan open halen. Ik ben om die reden nooit zo'n beftekkel geweest. Je weet nooit wat je aantreft in het ondernavelse. Veneriese wratten. Huilen is dan al gauw te laat. Waarom blijven de mensen niet ge woon thuis en luisteren met gesloten ogen weg zwijmelend fijn naar de Brandenburger Concerten of naar Conny van den Bos? Zelf ben ik evenwel niet systematisch tegen het nieuwe om ergens tegen te zijn zoals die SGP leden. Ook niet, mijn niet al te puriteinse reputatie ten spijt, tegen nieuwe woorden of ideeën. Als ze nuttig zijn en iets toevoegen aan de taal of aan het welzijn van mij persoonlijk, vind ik het allemaal best. Maar dat modieuze van termen als "aanleveren" in plaats van "leveren"; "aanreiken" in plaats van "aanbieden"; of een kreet als "niet te kort" wie heeft dat besteld? "Aanreiken" slaat op iemand iets aanreiken die op een ladder staat. Nu kom je het overal tegen, vreselijk, dat neo bargoens. 'Overtrokken' in plaats van 'overdreven'; 'overstijgen' en niet 'te boven gaan'; op dat soort nieuwigheden ben ik heel erg tegen. Wij Nederlanders wonen nu eenmaal in een klein kutland, zijn een en al doorvoerhaven, hebben een kleine taal, geen scrupules en kijken ver volgens eerbiedig op naar onze grote burens, stuitend vind ik dat. Een transitomentaliteit. En zo'n land krijgt ook de kunstenaars die het verdient; lafhartige allemansvriendjes die de Grote Internationale Voorbeelden imiteren. Neder landse kunstenaars –mijzelve als genie uiteraard uitgezonderd- zijn nog steeds de Japanners van Europa in miniatuur formaat; maar vooral groot in imitatie.